

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

O gij Ouderlingen Israëls, luistert naar mijne stem, en wanneer gij in de wereld gezonden wordt om te prediken, vertelt die dingen die gij gezonden zijt te vertellen; predikt en roept luid: „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen; bekeert u, en geloofst het evangelie”. Verklaart de eerste beginselen en laat de verborgenheden met rust, opdat gij niet ter neder geslagen wordt. Bemoet u nooit met visioenen van beesten en onderwerpen, die gij niet verstaat.

JOSEPH SMITH.

No. 20.

15 October 1904.

9de Jaargang.

NIET TE JONG.

Door Ouderling GEORGE REYNOLDS.

Aanmerkelijk veel is er in den laatsten tijd geschreven met betrekking tot den ouderdom waarop de meeste personen „bekeerd” worden, dat is, den bepaalden tijd waarop zij een Christelijk leven aanvangen, gegrond op geloof in God en het verlangen, Zijne geboden te onderhouden. In het oog loopend nauwkeurig uitgevoerde naspeuringen van een zeer groot aantal lieden hebben tot de conclusie geleid, dat in bijna alle gevallen deze verandering van leven en gevoelen plaats gegrepen heeft tusschen den ouderdom van twaalf en twintig, hetwelk sommige naspeurders heeft doen besluiten dat zij gelijktijdig komt met het opgroeien van kind tot man of vrouw en een openbaring is van de ontwikkeling des persoons van kindsheid tot mannelijkheid of vrouwelijken staat.

Bekeering, als verstaan door de meeste Christelijke lichamen, is een verwarring van beginsel, een verkeerde toepassing van de leeringen des Verlossers. Het is waar, wij moeten „wedergeboren” worden of wij kunnen het koninkrijk Gods niet zien, maar die geboorte is „uit water en Geest”, en bekeering, als algemeen begrepen, is niet de gelijkwaardigheid van een dezer geboorten, het is louter een verandering van gevoelen.

De grondslag van de theorie der bekeering is het valsche denkbeeld dat alle kinderen worden „geboren in ongerechtigheid en in zonde ontvangen” en er dientengevolge eene verandering moet plaats grijpen in hunnen geestelijken toestand voordat hunne diensten Gode aannemelijk zijn. Een der uitkomsten van dit denkbeeld was de barbaarsche leering, zoo heerschend onder Christelijke dominees van om en bij honderd jaar geleden, maar waarover men nu zelden hoort, dat er kinderen in

de hel waren, die „geen span lang” waren. Zij vatten de groote waarheid niet, dat door de verzoening van Christus alle kinderen rein ter wereld komen, en niet eer dan dat zij tot de jaren van verantwoordelijkheid komen en het onderscheid kennen tusschen recht en verkeerd, verantwoordelijk gehouden worden voor hunne daden. Wanneer het kind den ouderdom van acht jaren bereikt, is de ontwikkeling in deze richting genoeg gevorderd, dat het door de wet des Heeren geschikt wordt geacht om de verantwoordelijkheden van het lidmaatschap in de Kerk van Christus aan te nemen, en wordt toegelaten daarin binnen te treden door het doopwater.

Wat nu de bekeering betreft, er zijn sommige kinderen die, zoo zij alleen worden gelaten, nooit bekeerd behoeven te worden. Zij brengen uit de geestenwereld eene liefde voor waarheid en gerechtigheid mede. Zij zijn voorbeelden van het gezegde des Heilands: „Mijne schapen hooren mijne stem”. Maar zulke kleinen worden dikwijls bedorven door de slechte voorbeelden en dwaze leeringen van oudere lieden, en hebben in zekere levensperiode werkelijk noodig terugbekeerd te worden tot hunne eerste liefde, tot hunne eerste idealen. Zulke jongelieden worden somtijds aangetast door wat een waardig vriend van den schrijver „ongeloofskrampen” genoemd heeft. Deze krampen duren doorgaans niet lang, maar somtijds zijn zij noodlottig, dat is, noodlottig voor den geestelijken groei. Zij vallen doorgaans voor omstreeks dezelfde levensjaren waarin „bekeeringen” het talrijkst zijn en de een mag evenveel beschouwd worden als eene openbaring van de ontluikende mannelijkheid als de andere — het zijn alleen tegenovergestelden: de uitwerkselen van geestelijke krachten beïnvloeden den jongen persoon in geheel tegengestelde richtingen.

De veronderstelde aanwijzing dat „bekeering” ternauwernood plaats grijpt in het leven van het menschelijk wezen eer hij of zij dertien jaar is, heeft sommige opvoedkundigen ertoe geleid, de theorie te ontwikkelen dat het krachtsverspilling was te trachten kinderen beneden dertien jaar de groote waarheden van den godsdienst te leeren; dat dit was zaad strooien op steenachtigen grond. Hierin dwalen deze leeraars meer dan ergens anders in. In de eerste plaats gronden zij hunne theoriën op de resultaten die verkregen zijn te midden van genootschappen die onderwezen zijn in de leerstellingen van een valschen of brokstukschen godsdienst — indien zij waarheid hebben is het slechts ten deele, en zoo vermengd en doorvlochten met doodelijke dwaling, dat zij noch de wijsheid noch de bekwaamheid hebben om het eene van het andere te onderscheiden. In de tweede plaats zou men ontdekken dat de resultaten verschillend waren zoo de proeven genomen werden onder lieden die het volle licht des hemels bezaten. Dat hunne bespiegelingen onjuist zijn wordt aangetoond door het feit dat de Heere door Zijn woord heeft verklaard dat onder Zijn volk de kinderen,

wanneer zij behoorlijk onderwezen worden, bereid zullen zijn in hart en geest om de verantwoordelijkheden van kerkklidmaatschap aan te nemen wanneer zij acht jaren oud zijn. Dit toont twee dingen aan, eerstens dat aan de kinderen in hunne kinderjaren, volgens hun bevattingvermogen geleerd zoude worden, de wet des Heeren, hoe zij Zijnen wil moeten doen en Zijne geboden onderhouden. Ten tweede, dat degenen die de bovengenoemde naspeuringen gemaakt hebben, in dwaling zijn wanneer zij de gevolgtrekking maken dat het kind niet geschikt is voor geestelijke opleiding en ontwikkeling eer hij tot boven twaalf jaren is opgegroeid. Deze theorie achten wij zeer gevaarlijk, en verder, zij strijdt met de ervaring der eeuwen. De diepste godsdienstindrukken worden dikwijls in de eerste kinderjaren gemaakt, en degenen die het allergeloovigst in God zijn op rijpen ouderdom zijn doorgaans degenen wier vroegste godsdienstherinneringen zijn van de goede leeringen aan moeders knie ontvangen. Wij gelooven dat openbaring, rede en ondervinding alle vereenigd verklaren, dat wij in onze eerste kindsheid niet te jong zijn om echte godsdienstindrukken te ontvangen, welke indrukken, in den regel, ons zullen bijblijven door ons leven heen.

Young Womans Journal.

DE DZJO-KANG TE LHASA.

In de *Times* geeft een correspondent verslag van een bezoëk, dat hij in gezelschap van eenige anderen aan de Dzjo-Kang te Lhasa, het heilige der heiligen van het Boeddhisme, heeft kunnen brengen. De kathedraal van Lhasa, zegt hij, is het middelpunt van het geestelijk leven van Tibet en van de tallooze aanhangers van het noordelijk Boeddhisme. Deze tempel, het hart en het brandpunt van het Lamaïsme, wordt met fanatieken naijver tegen het binnendringen van vreemdelingen beschermd. Het is volstrekt niet zeker of eenig Europeaan, of zelfs inlandsche verspieder zich ooit binnen het heiligdom heeft durven wagen.

Het uiterlijk der Dzjo-Kang is zonder eenige schoonheid of waardigheid, het inwendige daarentegen behoort tot het belangrijkste en belangwekkendste van Middel-Azië. Het is het schattenhuis en de Kaabah niet alleen voor het land maar voor het geloof. Maar het is opmerkelijk dat de onschatbare kleinoodiën der Dzjo-Kang bewaard worden in een gebouw dat eigenlijk niet eens buitenmuren bezit. De smerige en onbetekenende vergaderzalen en kantoren, waarin de zaken van Tibet worden afgehandeld, leunen rondom tegen de kathedraal als voor steun, samengeklompt, verbergend het heilige gebouw, waaraan zij hun vastheid danken, op een wijze die van noodlottige betekenis schijnt voor den geheelen toestand van Tibet.

Bij de komst der vreemde bezoekers werden de groote deuren, half verborgen in de schaduw onder het door vele zuilen gedragen

voorportaal, onmiddellijk geopend en achter hen gesloten. Door een woud van pilaren aanschouwde men toen een open binnenplaats, met waranden, oogenschijnlijk zeer oud. De schilderijen op de muren waren moeilijk te onderscheiden door een dikke laag van vuil en vet, kleuren waren bijkans niet meer te zien. De houten deuren die toegang geven tot deze eerste plaats zijn ontzaglijk groot, zwaar gegrendeld en en relief versierd met zeer oud filigraanwerk. Een open deur aan den tegenovergestelden kant verbindt deze plaats met een andere, waar stokrozen, leeuwebekken en violieren levendig in de zon staan.

Dan komt men op den binnenhof. De wanden zijn vol cellen, die blijkbaar gebouwd zijn in de diepte der enorme muren. Al die cellen zijn opgevuld met afgodsbeelden. In deze duistere ruimten strompelt men naar binnen, bijkans dubbel gevouwen, om niet in aanraking te komen met de vieze, lage bovendrempels. Een keer binnen en gewend aan de duisternis, ontdekt men de vage omtrekken van een altaar midden in het vertrek, waarop eenige roode of geel koperen kommen gevuld met boter; op de half gesmolten oppervlakte steekt in elk een zwakjes brandende pit in een plasje van vloeibaar vet. Bij dit flauwe, gele schijnsel bespeurt men langs de muren de plechtige godenbeelden, die in de lijnen hunner gouden draperieën of gelaatstrekken het zwakke licht opvangen. De geur hier is verschrikkelijk, de lucht is bedorven door ranzige dampen. Alles wat men aanraakt druipt van het vet. De walm van de brandende boter heeft in den loop der tijden over alles een laag gespreid en het snijwerk in deuren en muren onzichtbaar gemaakt. De vloer is glibberig. Mogen al de beelden blijkbaar zoo nu en dan eens afgeveegd worden met een vettigen lap, er is in geen van deze vele kapellen eenig spoor te vinden van eerbied of zorg.

En zoo staat cel aan cel. Voor sommige hangt een zeer bijzonder soort gordijn, eigen aan dezen tempel: gewone stalen paardebitten zijn samengeschakeld met korte stukken ijzer; zooals zich denken laat een zeer bijzonder en effectmakend scherm.

In het midden van dezen binnenhof is een nieuw heiligdom afgeperkt. Hier staan twee beelden, een van menschelijke grootte, het andere van reusachtige afmeting, beide gezeten op een troon en, wat opvallend is, op Europeesche wijze. Hierdoor zijn zij dadelijk te herkennen als beelden van den komenden Boeddha. Waar deze overlevering vandaan komt, weten de Lama's zelf niet te verklaren, maar zij is zeer oud. Het is naar Europa dat de oogen van het Boeddhisme gewend zijn voor de verschijning van de volgende reïncarnatie van den Grooten Meester. Gekroond met een grooten krans, waarin tallooze turkooizen, zit hier Maitreija, de eene hand opgeheven in zegening, de andere rustend op de knie. Op zijn borst een verwarde klit van juweelen ketenen en snoeren, en concentrische ringen met turkooizen verbergen ten halve zijn enorme schouders.

Niet lang mocht hier echter stilgestaan worden, en zoo ging het verder door duistere ruimten, waar een zwak schijnsel nauwelijks deed raden de donkere diepten van verborgen hoeken. Men bereikt dan het oostelijk gedeelte van de kathedraal, en het is moeilijk in den schemer de half geziene figuren te onderscheiden die de ruimten bevolken en het pad aanduiden, waarlangs men voorttast. Nog tien schreden en de Dzjo verheft zich voor de bezoekers.

De eerste aanblik van wat ongetwijfeld het vermaardste afgodsbeeld in de wereld is, is geheimzinnig indrukwekkend. Het is in de duisternis eerst moeilijk te zien in wat voor omgeving deze godheid vertoeft. Men krijgt ten slotte de gewaarwording van te zijn in een heiligdom met hooge pilaren, en in de bijna volkomen duisternis is wonderlijk het zachte glanzen van den gouden god, gezeten op zijn troon in het midden. Voor hem staan rijen en rijen van boterlampen van massief goud, waarvan de vorm wonderlijk veel overeenkomst heeft met de avondmaalsbekers van de Engelsche kerk vóór de Hervorming. Beschenen door den stillen schijn van een twintig of dertig dezer lampen, licht de groote, glanzende massa van dezen Boeddha, zacht, als een geestverschijning en zonder schaduw op in de dreigend zwarte ruimte. Dit is niet de gewone voorstelling van den Meester. De trekken zijn zacht, kinderlijk bijna, niet schoon.

De overlevering zegt dat de gelijkenis van dit beeld gemaakt is naar Gautama zelf in de dagen zijner jeugd en dat Visvakarma — de scheppende kracht van het heelal — het maakte uit goud, gemengd met zilver, koper, zink en ijzer, zinnebeelden van deze wereld. Het is getooid met diamanten, robijnen, lapis-lazuli, smaragden, indranila, en zou een geschenk zijn van den koning van Magatha aan een keizer van China en in de zevende eeuw overgebracht uit Peking door prinses Kondzjo. De ontelbare gouden ornamenten, die de Khil-kor vóór den Boeddha vormen, zijn de geschenken van vrome Boeddhisten uit de vroegste tijden tot op heden. De grootere stukken verhullen het geheele beeld, van de schouders afwaarts. Over zijn borst hangen ontelbare snoeren van goud, met turkooizen en paarden bezet. De troon waarop hij zit wordt overweld door een hemel, gedragen door twee prachtig gemodeleerde draken van verguld zilver, ongeveer 10 voet hoog. Bijkans elk deel van den hemel en van den zetel is verguld, van goud of met juweelen ingelegd. De gouden kroon is een wonder van pracht; vol van de kostbaarste edelgesteenten; o. a. een turkoois van 6 duim lang en 3 duim breed, de grootste die er is. Achter den troon, flauw te onderscheiden in de duisternis, staan groote figuren tegen den muur van den schrijn. Zij zijn ruw gehouwen, barbaarsch van voorkomen en onversierd.

Op de eerste verdieping van het heiligdom zijn de kapellen voor den dienst van bijzondere rassen van het Boeddhistische geloof; zoo hebben de Nepaleezen er hun kapel. Op de tweede verdieping is een beeld dat

na dat van den Dzjo zelf, de gewichtigste schat van de Dzjo-Kang is. In een hoek aan deze verdieping is het tuighuis, waar de wonderlijkste oude wapenen worden bewaard. Van hier uit leidt een nauwe gang eenige treden af in een vertrek, waar de Palden-Ihamo, de beschutsgodin, wordt vereerd. Drie-oogig, met schedels gekroond, grijnst zij met paarlemoeren tanden van haar altaar neer. Op haar hoofd en borst zijn zware, kostbare edelgesteenten en gouden sieraden bevestigd. Op haar borst hangt o. a. een plaat van turkooizen en koralen, bijna bedekt door halssnoeren. In haar kroon steekt een groote paarl. Voor het beeld branden weer de boterlampen, en het zwermt van bruine muizen om en over haar heen, zoo mak dat men ze kan aanraken. Algemeen gelooft men in Tibet, volgens den correspondent, dat koningin Victoria een reïncarnatie van deze godin was.

GRONINGER CONFERENTIE.

Zondag 9 October 1904 werd te Groningen de halfjaarlijksche Groninger Conferentie gehouden, bijgewoond door de volgende autoriteiten en zendelingen: Zedings-president Willard T. Cannon; President Nicholas G. Smith, van de Amsterdamsche Conferentie; President Charles H. Dudley van de Arnheemsche Conferentie; Christiaan F. E. Weenig Jr. van de Rotterdamsche Conferentie, benevens al de zendelingen van de Groninger Conferentie.

President Heber J. Webb leidde de bijeenkomsten. De eerste ving aan om 10 uur des morgens met het zingen van het lied „Verlosser van Israël”. Ouderling Joseph M. Woodland deed het gebed, waarna de vergadering zong: „De Geest uit de Hoogte”. Het avondmaal werd bediend door Ouderlingen Charles H. Dudley en Jans Tingen, nadat eerstgenoemde eenige toepasselijke woorden aangaande deze heilige verordening gesproken had. Gedurende de bediening van het Sacrament zong de Groninger Zangvereeniging het lied „Ik heb een Heiland”. De leider der vergadering stelde hierna de algemeene autoriteiten van de Kerk en der Zending voor, o. w. de volgende in de Groninger conferentie werkende zendelingen: President Heber J. Webb en Ouderlingen Derk Koldewijn, Herman J. Westbroek, Guy A. Wilson, Jans Tingen en Joseph M. Woodland; alsmede het lokale Priesterschap van de Groninger Vertakking. Allen werden eenparig ondersteund in hunne roeping.

President Dudley, die hierna aan het woord kwam, besprak de goddelijke roeping van Joseph Smith, aantoonende hoe dwaas de wereld het achtte, en wees ook op eenige van de groote waarheden in deze dagen geopenbaard. Vervolgens sprak President Cannon, die aantoonde dat ieder lidmaat van de Kerk van Jezus Christus een deel van de verantwoordelijkheid der Kerk moet dragen. Spreker wees er op dat

het Evangelie een kracht Gods tot zaligheid was in zoover als wij het rein en heilig naleefden. Hij toonde aan hoe het evangelie de menschen veredelde, en wees vervolgens op de volmaakte organisatie der Kerk. Een duidelijke verklaring van het woord autoriteit werd ook gegeven. President Smith was verblijd om de Heiligen in Groningen te ontmoeten en den geest te gevoelen, die hier in Groningen heerschte. Hij verzeleek verder de Kerk van Christus met hare ambten en verordeningen met een aardsch Koninkrijk en drukte op het feit, dat overtreding altijd straf ten gevolge heeft. Spreker wees er op dat het noodzakelijk was om een zelfstandig onderzoek in te stellen naar de waarheid. Met een liefderijke vermaning aan de Heiligen en een krachtige getuigenis van het evangelie eindigde spreker zijn rede. Na het zingen van het lied: „O, Heer, wij brengen nu”, werd deze bijeenkomst met dankzegging gesloten.

De avondvergadering werd gehouden in het Concerthuis in de Poelestraat, en ving aan om 7 uur. Het koor zong: „O, zeg wat is Waarheid”. Gebeden door Ouderling Tingen, waarna het koor „Kom O Gij Vredevorst” zong. Ouderling Weenig was de eerste spreker: Hij behandelde als zijn onderwerp: „Het Evangelie zooals het bestond ten tijde van Christus en de Apostelen, het evangelie in de middel-eeuwen of de zoogenaamde Hervorming en afval van het Evangelie, en de Ware Hervorming of Herstelling”. Spreker eindigde met een krachtige getuigenis van het Evangelie. Hierna zong het koor het Engelsche lied „High on the Mountain Top”. Alsnu kwam Ouderling Wilson aan het woord. Deze toonde door voorbeelden aan hoe de Heere altijd zijn volk wil zegenen indien zij Hem willen dienen. Spreker wees er met nadruk op dat het evangelie nu op aarde is en maande ieder aan om het te onderzoeken. Ouderling Koldewijn was de laatste spreker. Hij toonde aan dat gehoorzaamheid en werken tot zaligheid leidt. Voorts besprak hij de beteekenis van de woorden: „Uit genade zijt gij zalig geworden”. De vergadering werd geëindigd door het zingen van het lied: „Wij danken u, Heer, voor Profeten”. Dankzegging door Ouderling Joseph M. Woodland.

In beide vergaderingen heerschte een uitstekende geest. Uit vele plaatsen waren bezoekers gekomen, ook waren vele vreemdelingen aanwezig. Het weder, dat zich des 's morgens ietwat ongunstig voerdeed, klaarde later op. Wij gelooven dat van deze conferentie goede gevolgen zullen verschijnen in de naaste toekomst.

De gewone raadsvergadering der zendelingen werd op Maandag 10 October gehouden.

Dinsdag den elfden October werd te Leeuwarden eene buitengewone vergadering gehouden in de bijzonderlijk gehuurde bovenzaal van „Ontwikkeling” in de Nieuweburen, onder de leiding van Ouderling Guy A. Wilson. In deze bijeenkomst waren om en bij 225 personen aan-

wezig en er heerschte een goede geest. De sprekers waren Ouderling Weenig en broeder B. Tiemersma. De vooruitzichten in dit gedeelte van den wijngaard des Heeren zijn zeer schoon.

DERK KOLDEWIJN, *Secr.*

ZANGVEREENIGING „HOOP VAN ISRAËL”.

Op den 27sten September j.l. werd door de Rotterdamsche Zangvereeniging „Hoop van Israël” in de zaal „Excelsior” haar tweede jaarfeest gehouden. De in Rotterdam arbeidende zendelingen waren ook uitgenoodigd. Evenals verleden jaar werd er een genoegelijke avond doorgebracht. Wij laten hier een hunner feestliederen volgen, dat wij zoo vrij waren over te nemen. Het werd gezongen op de wijze van het „Bondslied”.

Hoop van Isrel's leden,
Laat uw stemmen heden
 Klinken 't luchtruim door.
't Is vandaag twee jaren,
Dat wij samen waren
 Als 't *Mormonen*-koor.
 Weest blij van geest,
 Daar 't vroolijk feest
Goeddoet aan 't eendrachtig streven —
 Moge God dat geven!

Zang troost droeve harten,
Zang bant bange smarten,
 Zang geeft hoop en moed.
Laat ons, feestelingen,
Dus vol geestdrift zingen,
 't Doet een ieder goed.
 Steeds bloeie ons werk,
 Tot heil der Kerk.
Lang zal *Hoop van Isrel* leven —
 Moge God dat geven!

Wij stemmen volkomen met deze laatste bede in: moge het zangkoor gestadig vooruitgang maken!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ENKELE ONZER MOOISTE LIEDEREN.

Onder dezen titel zullen wij hier eene nieuwe vertaling geven van een vijftal onzer liefste lofzangen. Zion's liederen! De stoutste dichtgeest is niet in staat de indrukken te malen, die hare woorden en melodiën op wie weet hoeveel gemoederen gemaakt hebben. Ze zijn zoo aanmoedigend, zoo bezielend, zoo geheel in den geest van het groote werk der laatste dagen. En toch, hoeveel heeft menig vers geleden door de overzetting uit het Engelsch in het Hollandsch! Niemand zal betwisten, dat het vertalen van dichtwerk, met behoud van zin, dichtmaat en rijm, een moeilijk werk is. Vandaar dat dit niet altijd evengoed gelukt, en dat men, om toch niet geheel verstoken te blijven, in het verleden vertalingen heeft gedrukt in de verschenen Hollandsche liederenbundels, waaraan veel verbeterd kon worden. Verscheidene uitdrukkingen waren minder gelukkig getroffen. Bij eene toekomstige nieuwe uitgave zullen waarschijnlijk vele gebreken wegvallen, gelijk er vroeger bij het verschijnen van ons jongste zangboek reeds vele onvolmaaktheden verdwenen zijn. De volgende overzettingen meenen wij als verbeteringen te mogen beschouwen, zonder nochtans te veronderstellen, dat niet iemand anders volmaakter werk kan leveren in de toekomst, want

„Nooit vinden w'onze schoonste paalen,
Nooit krijgen wij ons rijpste fruit.
Half storten 's geestes bloei-momenten
In onze spraak haar bloemblaân uit”.

Allereerst geven wij het geliefkoosde

O, MIJN VADER!

O, mijn Vader, die daar boven
Woont in heerlijkheid en licht,
Wanneer, ach! herwin 'k Uw bijzijn
En zie 'k weer Uw aangezicht?
Woonde in Uwe heil'ge woning
Eenmaal mijne geest? Werd hij,
In zijn eerste, vroegste kindsheid,
Daar gekoesterd aan Uw zij?

Met een wijs en heerlijk oogmerk
Zondt Gij mij naar d'aarde heen,
En onthieldt mij de herinn'ring
Aan mijn toestand in 't verleên;
Maar toch: „Gij zijt hier een vreemd'ling”,
Lispte een fluist'ring soms zoo teêr;
En 'k gevoelde dat 'k gedaald was
Uit een meer verheven sfeer.

'k Had geleerd te zeggen „Vader”,
Door Uw Geest, die werkt alom,
Maar voordat der kennis sleutel
Werd gebracht, wist 'k niet waarom.
Zijn daar boven enkel vaders?
Neen, dit schokt de rede zwaar,
Want de rede en d' eeuw'ge waarheid
Zeggen: 'k heb een moeder daar.

Mag ik als deez' proeftijd om is,
Als mijn stof tot d'aarde keert,
Vader, moeder, U ontmoeten
In het rijk waar Gij regeert?
Als ik dan geheel volbracht heb
Al mijn werk, door U geboôn,
Wil dan toestaan dat ik kome
En voor eeuwig met U woon.

Het lied, dat ons bekend is als „D'aarde met haar bloemenzegen”, is een overzetting met een zoogenaamd sleepend rijm van een Engelschen lofzang met een z. g. staand rijm. Vandaar dat de melodie niet paste bij de woorden, maar toch werden zij bijeengevoegd, zoodat de slotnoot van iederen regel gebroken moest worden. Hierdoor verloor het lied veel van zijne bekoorlijkheid. Hier is eene vertaling met staande rijmwoorden :

GOD IS LIEFDE.

D' aarde met haar bloemenpracht,
't Luchtruim waarin 't zonlicht lacht,
's Hemels onbegrensde ruimt'
En de zee die bruist en schuimt,
Alles geeft getuigenis,
Dat de Heere liefde is.

't Zoet geluid op berg en dal
Van der vooglen blij geschal,
Van het briesje op de kreek,
Van het murmelen der beek;
Alles geeft getuigenis,
Dat de Heere liefde is.

Al de hoop die wellen kon
Uit een reine hartebron,
Al de vreugd die ooit vergaart
In een woning hier op aard,
Alles geeft getuigenis,
Dat de Heere liefde is.

I. K.

(*Wordt vervolgd.*)

DE SOCRATISCHE LEERWIJZE IN DE ZONDAGSCHOOL.

(Samengetrokken uit Adams' „Primer on Teaching“.)

(*Vervolg van bladzijde 312.*)

Maar het moet niet verondersteld worden, dat de Socratische leerwijze beperkt is tot het werk van bepaling. Alle soorten van onderwerpen mogen behandeld worden op dezelfde wijze. Het noodzakelijke in de leerwijze is de wederzijdsche handeling tusschen onderwijzer en leerling. In het bijzonder is de Socratische ironie geen gewichtig hoofdbestanddeel. Bij de trotsche, in hooge mate met verstand begaafde Atheners was het noodig hunnen hoogmoed te breken, om hen gewillig te maken om te leeren, en bij sommige onzer verwaande leerlingen mogen wij het misschien bij gelegenheid met voordeel gebruiken; maar in het gewone Zondagschoolwerk mag het ironische deel wel weggelaten worden. Onze leerlingen zijn gewoonlijk gewillig genoeg om belangstellend te zijn zonder de prikkeling die dikwijls de eerste gemoedstoestand van een Socratische les vergezelt. Jansen in het bovenstaand voorbeeld mocht zoo geleid zijn geworden, dat hij onderrichting verlangde zonder tot zulk een verbittering gedreven te worden als hem te beurt viel. In zijn eigen onderwijs vond Socrates dat zijne leerwijze dikwijls de uitwerking had van zijne vrienden te verdooven, evenals de torpedo-visch zijne slachtoffers verdooft. Bij den tijd dat de eerste gemoedstoestand voleindigd was, vond Socrates somtijds dat zijn vriend zoo aangedaan was door deze „torpedo-schok“, dat hij onbekwaam of onwillig was meer vragen te beantwoorden. Hetzelfde moge heden gezien worden zoo een onderwijzer de ironie krachtig gebruikt in den

eersten gemoedstoestand. Een klas zal dikwijls heelemaal ophouden met antwoorden, wanneer zij ziet dat al hare antwoorden tegen haarzelf gekeerd worden en bespottelijk gemaakt. Terzelfder tijd is de eerste gemoedstoestand noodzakelijk om te leiden tot het verlangen om de waarheid te weten. De leerlingen echter kunnen zeer wel zoover geleid worden, dat zij de onvolledigheid van hunne antwoorden zien zonder vernederd te worden. Prikkeling moge opgewekt worden om de plaats van een torpedo-schok in te nemen, zoo men den leerling kan doen gevoelen, dat hij en de leeraar dezelfde jacht naar waarheid maken. Het volgende voorbeeld — een woordelijk verslag van een werkelijke les — toont aan hoe de leerwijze aangewend kan worden bij een gewone les, zonder de leerlingen terug te drijven.

ONDERWIJZER. Is de adem heet of koud ?

LEERLING. (met vertrouwen). Heet, meester.

O. Ik heb jongens op hun soep zien blazen bij het middageten. Ik geloof niet, dat ze dat doen moesten; maar waarvoor denkt gij dat ze het doen ?

L. Om de soep te verkoelen.

O. Wat verkoelt de soep ?

L. (aarselend). De adem.

O. Maar zeydet gij niet dat de adem heet was ?

L. Ja, meester.

O. Maar heete dingen kunnen niet iets verkoelen, is 't wel ?

L. Neen, meester.

O. En de adem verkoelt de heete soep ?

L. Ja, meester.

O. Dus de adem kan niet heet wezen ?

L. Neen, meester.

O. Wel, ik heb soms huurkoetsiers op een hoek van een straat, en soms jongens midden in een sneeuwballen-gevecht, zien staan blazen in hunne gevouwen handen. Waarvoor denkt gij dan ze dat doen ?

L. Om hunne handen te verwarmen.

O. Wat verwarmt hunne handen ?

L. (aarselend). Hunne adem.

O. Maar ik dacht dat gij zeydet dat de adem niet heet was.

(Leerlingen verbijsterd — er wordt een hand opgestoken.)

O. Wel, wat denkt gij ervan ?

L. Soms is hij heet, en soms koud.

O. Wanneer is hij heet, en wanneer koud ?

L. Heet in den zomer, en koud in den winter.

O. En wanneer ziet gij lieden in hunne handen ademen om ze te verwarmen — in den zomer ?

L. Neen, meester, in den winter.

O. Maar gij zeldet, de adem was koud in den winter.

(Leerlingen weer verbijsterd.)

O. Op welke soort soep blazen zorgeloze jongens? op vleeschsoep, erwtensoep, rijstesoep of waarop?

L. (met vertrouwen). Op alle soorten, meester, die te heet zijn om te eten.

O. Wat is dan warmer: een jongenshand in een sneeuwballengevecht of deze soep?

L. De soep.

O. Wat is warmer: de adem van den jongen of zijn hand?

L. De adem.

O. En wat is warmer: de adem (dezelfde adem, op denzelfden tijd, op denzelfden sneeuwachtigen dag) of de soep?

L. De soep.

O. Dus de adem is warmer dan de handen van den jongen, en kouder dan de soep?

L. Ja, meester.

O. En is het steeds dezelfde adem?

L. Ja meester.

O. Dan is hij beide heet en koud?

L. J... ja.

O. Zoo gij de soep waart, wat zoudt gij den adem noemen, heet of koud?

L. Koud.

O. En zoo gij de handen van den jongen waart?

L. Heet.

O. En zoo gij een sneeuwbal waart, wat zoudt gij hem dan noemen?

L. Heet.

O. En zoo gij de kachel waart, die daar staat?

L. Koud.

O. Dus de adem is heet voor sommige dingen en koud voor andere, en dat is alles wat wij kunnen zeggen, niet waar — tenzij wij weten waarover wij met adem spreken?

L. Ja, meester.

O. En toch is de adem altijd hetzelfde?

L. Ja, meester.

De Socratische Leerwijze brengt een onderscheid van eenig gewicht in het leeren op den voorgrond: dat tusschen „vertellen” en „uitlokken”. Bij Socrates was het een grondbeginsel, dat de onderwijzer nooit iets moest „vertellen”. Alles moest uitgelokt, er uit gekregen worden. Voor Socrates was er eene verontschuldiging. Hij had de theorie, dat al onze kennis slechts een herinnering van dingen was die wij in een of ander vroeger bestaan geweten hadden. Dienovereenkomstig hooren wij hem de omstanders tot getuigen roepen, dat hij den leerling niets

vertelt, maar alleen kennis eruit krijgt die daar reeds is, ofschoon de leerling het zich niet bewust is eer de meester het er uit trekt.

Jonge onderwijzers vallen dikwijls in de dwaling, te veronderstellen dat alles uitgelokt kan worden, en dat de ware leeraar niets zou vertellen, maar alleen Socrates' theorie van Herinnering kan dit inzicht rechtvaardigen. De grove fout ontstaat hierdoor: het kennis-proces wordt verward met het materiaal waarop de geest werkt. Zoo er zekere feiten bestaan in den geest van den leerling, kan de meester die weet hoe de geest werkt zekere dingen uitlokken die met deze feiten in verband staan. Maar hij kan niet een feit eruit krijgen dat er niet is. Gesteld een kennis bij het kind van de beteekenis van wasschen, dan kunnen wij uit dat kind krijgen, dat een man die met een vuil gelaat een kamer binnen gaat en er met een schoon gelaat uitkomt, zich gewasschen heeft. Maar geen Socratische bedrevenheid kan uit een kind, dat niets van wasschen wist, krijgen hoe een vuil gelaat schoon werd. Er is niets verkeerd in, een onbekend woord uit te leggen, maar een der allergewichtigste dingen voor een onderwijzer is te leeren welke dingen uitgelokt kunnen worden en welke verteld moeten worden.

De Socratische Leerwijze is van bijzonder belang voor den Zondagschoolonderwijzer. De groote klassen en de talrijke onderwerpen van de dagschool maken het den onderwijzer onmogelijk daar meer dan toevallig gebruik van de leerwijze te maken. Maar de Zondagschoolonderwijzer op zijn stoel vóór de rij of het holle vierkant van jongens is prachtig geplaatst om den geest zoo niet de letter van het oude marktplaats-leeren uit te voeren. Een toestel is niet noodig, evenmin een bijzondere viugheid aan de zijde van de leerlingen. De behandelde onderwerpen zijn bovendien bijzonder geschikt voor Socratische behandeling of geheel of ten deele.

CORRESPONDENTIE.

Ouderling Pieter Noorda, te dezer stede woonachtig, schrijft ons het volgende:

„Door middel van de *Ster* wensch ik mijne dankbaarheid te betuigen aan al mijne broeders en zusters voor hunne ondersteuning, door hun gebed en geloof betoond tijdens de vijf jaar dat ik als president over de Rotterdamsche gemeente heb gestaan. In het bijzonder mijn dank aan al de Presidenten der Zending en de Presidenten der Rotterdamsche Conferentie, alsook aan mijn verleden raadgevers. Ik durf getuigen, met al deze broedereu hebben wij in eenheid gewerkt tot bloei van deze gemeente.

Mijne twee raadgevers en ik gevoelen ons dankbaar voor ons verkregen eervol ontslag. Dit ontslag is ons gegeven door den President

der Zending, alsook door den Conferentie-president. Wij mochten door goed overleg inzien de goede bedoeling, welke in dit ons ontslag ligt in de toekomst zoowel voor de gemeente als voor het zendingswerk. Daarom gevoelen wij te zeggen dat wij met vollen ernst en met een groote en blijde getuigenis wenschen voort te gaan, doende onzen plicht, waar wij ook voor geroepen worden. Wij hopen dat een iedere broeder en zuster van Rotterdam ditzelfde mag gevoelen. Dit geeft ons geluk vrede en blijdschap hier, maar bovenal de groote zaligheid hiernamaals”.

Wij ontvingen ook een schrijven uit Lyman, Wayne Co., Utah, van Ouderling William de Leeuw, die vroeger in deze zending gearbeid heeft. Hij zendt zijne beste groeten aan al de zendingen en leden van de Kerk in Nederland.

ZENDINGSNIEUWS.

De *Millennial Star* schrijft: Uit brieven, door President Grant ontvangen van de zendingen in Japan, vernemen wij dat Ouderling Alma O. Taylor bezig is met het vertalen van het Boek van Mormon in het Japansch. Behalve dit allerge wichtigst werk hebben de Ouderlingen het druk met het vertalen en drukken van andere Kerk-literatuur, dat hen zeer veel helpen zal om het Evangelie aan die natie te brengen.

In hetzelfde blad schrijft President Hugh J. Cannon, van de Zwitsersche en Duitsche Zending, dat het met het werk in Duitschland goed gaat, niettegenstaande den tegenstand waarmede de Ouderlingen hebben te kampen en de vijandigheid van de regeering tegen hen.

„Op het appèl dat wij bij de Hongaarsche regeering aangeteekend hebben om daar te blijven, is ten laatste afwijzend beschikt. Na onze leer vijftien maanden lang onderzocht te hebben, was hun antwoord, dat zij het niet wijs achtten ons vergunning te geven, leerstellingen te verkondigen waar zij zoo weinig van wisten. Ik denk echter dat dit ons niet veel zal deren. Wij zullen in staat wezen evengoed door te gaan als in Duitschland. De vooruitzichten daar zijn, volgens alle rapporten, van dien aard dat zij ons volhouden rechtvaardigen trots den tegenstand.

In een vroegeren brief rapporteerde ik dat de ambtenaren van politie te Dresden aan de lokale broederen verboden hadden vergaderingen, van welken aard ook, te houden, op straffe van driehonderd mark boete of zes maanden gevangenis. De lokale lieden hebben zich hevig verzet tegen zoodanige behandeling, en zijn er in geslaagd vergunning te krijgen tot het geregeld houden van vergaderingen, ofschoon het hun verboden is het Heilige Avondmaal toe te dienen of het Boek van Mormon of Leer en Verboden in hunne godsdienstoefeningen te gebruiken”.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Zondag 30 October zal te Amsterdam eene algemeene conferentie gehouden worden. De vergaderingen zullen plaats hebben des morgens 10 uur en 's middags 2 uur in de zaal De Wittenstraat 109-111, en des avonds 7 uur in de zaal Odéon, Singel 460. Zaterdag 29 October wordt in de gewone vergaderzaal eene raadsvergadering gehouden. President Heber J. Grant zal aanwezig zijn, en de tegenwoordigheid van al de zendelingen wordt verlangd. Wij noodigen allen vriendelijk uit deze conferentie bij te wonen.

VERPLAATSING.

Ouderling Herman Westbroek is van de Groninger naar de Amsterdamsche Conferentie verplaatst.

AANGEKOMEN.

Ouderlingen Abraham J. Gold en Frederick W. Hodgson. Aan Ouderling Gold is de Arnhemsche en aan Ouderling Hodgson de Luiksche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

OVERLEDEN.

DE BRUIN. — Te Rotterdam, 8 October 1904, Adriana de Bruin, geb. Klomp, geboren te Woubrugge (Z.-H.), den 24 November 1858, te Rotterdam gedoopt den 14 April 1899 door Ouderling Herman B. Denkers en bevestigd door Ouderling Brigham G. Thatcher.

I N H O U D:

Niet te jong	Blz. 313	Correspondentie	Blz. 326
De Dzo-Kang te Lhassa	„ 315	Zendingsnieuws	„ 327
Groninger Conferentie	„ 318	Conferentie-Aankondiging	„ 328
Zangvereniging „Hoop van Israël”	„ 320	Verplaatsing	„ 328
Enkele onzer mooiste Liederden	„ 321	Aangekomen	„ 328
De Socratische Leerwijze in de Zondagschool	„ 323	Overleden	„ 328

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.